

Aniččino mořské dobrodružství

Špuňta je malá, hodná želva, která chodí do školky v ulici Hromadova. Želví děti ve školce milují svého plyšového maskota - okurku Aničku. Každý týden ji má na starost jiný žáček. Každý ji chce pro sebe. Paní učitelka sleduje děti, jak se o Aničku hádají a perou. Pak uvidí Špuňtu, který se nepere a jen se dívá kolem. Tak dostane Aničku za odměnu on. Špuňta má velikou radost. Zato všichni ostatní na něj žárlí.

„Co s ní budu dělat?“ řekne si Špuňta. „Aaa, už to mám. Pojedeme přece na dovolenou.“

Po obědě si maminka Špuňtu a Aničku vyzvedne. „Mami, dostal jsem na starost Aničku,“ chlubí se Špuňta. „A kdo je Anička?“ diví se maminka. „To je náš maskot. Okurka,“ vysvětluje Špuňta. „Mami, můžeme ji vzít s sebou na dovolenou?“ ptá se. „Jasně, krunýřku můj,“ souhlasí maminka. „Jupííí,“ skáče Špuňta radostí a políbí maminku na čelo. Pak už jedou v autě. Doma se připravují na cestu. Špuňta si vezme lego, knížku, pastelky, papíry a omalovánky. A samozřejmě Aničku.

Špuňta ukazuje Aničce cestou na letiště krajinu. A už sedí v letadle. „Mami, nemůžu nikde najít Aničku,“ poplává Špuňta. „Vždyť sis ji dal do baťůžku, ty popleto.“ „Tady je,“ oddechne si Špuňta. Cesta je dlouhá. Špuňta s Aničkou si kreslí. Představují si Zemi okurek. Konečně dorazí na místo. Taxík je odveze na jejich hotel. Je vysoký jako panelák, ještě větší. Kolem je písek, poletující racci, kteří sedí na palmách, sluníčko svítí, je teplý den. Jdou se ubytovat. Mají pokoj číslo 8 s výhledem na moře. Jejich první cesta vede na pláž. Všude jsou mušle, písek trochu pálí, tak rychle utíkají do moře. Špuňta si vůbec neuvědomí, že Anička je plyšák a že by se mohla namočit. Skočí do vlny.

A pak se to stane.

Anička ožije.

Mrkne na něj.

Špuňta lapá po dechu.

„Hlavně to prosím tě nikomu neříkej,“ šeptá Anička.

„Dobře,“ odpoví Špuňta.

„Jak se to vlastně stalo?“

„Já jsem tak trochu zlobila. V naší Zemi okurek. A proto mě proměnili na plyšáka a poslali mě do vašeho světa. Jedině mořská voda mě mohla oživit,“ svěruje se Anička.

„A proč jsi zlobila?“

„No, víš, já ti vlastně říct nemůžu.“

„Aha. A co s tebou mám teď dělat?“ ptá se jí Špuňta.

Vtom na něj zavolá maminka, že už půjdou na pokoj. „Aničko, dělej, jako že jsi plyšák!“ radí Špuňta a vezme ji do tlapy. Anička si nacvičuje, jak bude předstírat, že je plyšová. Ze začátku

jí to moc nejde. Bolí ji záda, je celá ztuhlá z toho, že byla tak dlouho plyšákem. Kroutí se Špuňtovi v tlapce. „Nedělej to. Prozradíš nás,“ okřikne ji Špuňťa. Anička poslechne.

Užívají si společný týden, plavou v moři, loví krabíky a hned je zase pouštějí, stavějí si hrady z písku. Teda, spíš Špuňťa. Když je v jejich okolí někdo jiný, Anička musí hrát, že není živá. Zvládá to.

Přišel poslední den jejich dovolené. Špuňťa Aničku nikde nemůže najít. Pod jeho polštářem ale leží vzkaz. Na něm je napsáno: „Děkuji, že ses o mě tak pěkně staral. Vzali mě zpátky do Země okurek. Měj se hezky a možná někdy na viděnou. Anička.“

Špuňťa je na jednu stranu šťastný, že je Anička zase doma, na druhou stranu je ale moc smutný, protože se Anička mezitím stala jeho nejlepší kamarádkou. A hned si uvědomí, že neví, jak ztrátu Aničky vysvětlí ve školce. Má z toho těžkou hlavu. Až se maminka vzbudí, řekne jí, že Aničku asi někde nechal. „Neboj, krunýřku. Koupíme do školky nového plyšáka,“ uklidní ho maminka: „Tady za rohem jsem viděla stánek s plyšáky.“

„Mami, jedna okurka tady je. Je hodně podobná Aničce. Koupíme ji?“

„Určitě.“

Po návratu z dovolené se Špuňťa trochu bojí jít do školky. Má se přiznat a vzít vinu na sebe? Nebo ne? Pak se rozhodne. „Paní učitelko, nezlobte se, já jsem jel s Aničkou k moři a tam ji vzala voda. Maminka mi koupila jinou. Tady je,“ podává novou okurku paní učitelce.

„Nevadí, Špuňto. Jsem ráda, že jsi mi řekl pravdu,“ pohladí ho po hlavičce.

A děti? Ty vůbec nepoznaly, že to není jejich Anička.